

Sygn. akt *I ACa 34/18*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Małgorzata Kaźmierczak /spr./

Sędziowie: SSA Małgorzata Mazurkiewicz-Talaga

SSA Ewa Staniszevska

Protokolant: st. sekr. sąd. Agnieszka Paulus

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2018 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. S. i J. S.**

przeciwko (...) **Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.**

o zapłatę

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 28 lipca 2017 r. sygn. akt XVIII C 706/15

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powodów solidarnie na rzecz pozwanej 4.050 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

Ewa Staniszevska Małgorzata Kaźmierczak Małgorzata M.-T.

Sygnatura akt . *I A Ca 34/18*

UZASADNIENIE

Pozwem z 14 maja 2014 r., powód M. S. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwoty 200.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami do dnia zapłaty, zasądzenie od pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych oraz zwolnienie od kosztów sądowych.

W piśmie procesowym z dnia 24 sierpnia 2015 r. pełnomocnik powodów zgłosił do udziału w sprawie w charakterze powódki J. S. oraz wniósł o zasądzenie na rzecz powodów kwoty 200.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Zaskarżonym wyrokiem z 28.07.2017r Sąd Okręgowy w Poznaniu oddalił powództwo i orzekł o kosztach procesu.

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu Okręgowego.

Powodowie M. S. i J. S. są za zasadzie wspólności ustawowej majątkowej małżeńskiej właścicielami nieruchomości gruntowej, położonej w C., przy ul. (...), gmina K., powiat (...), oznaczonej w ewidencji gruntów obręb C., ark. mapy nr (...), działka nr (...) o powierzchni 7970 m², dla której Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P. VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...).

Decyzją Nr (...) z dnia 14 listopada 2014 r. o zezwoleniu na rewitalizację inwestycji drogowej, działka nr (...) została podzielona, w wyniku czego działki (...) znalazły się w pasie przewidzianym do zainwestowania na cele drogowe. Północny fragment pozostawionej przy pierwotnych właścicielach działki (...), po zmianie u schyłku 2010 r. „Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania gminy K.”, zawiera się w obszarze określonym jako teren o funkcji przewidzianej na cele drogowe. Po podziale, powierzchnia działki nr (...) wynosi 5470 m².

Zgodnie z ustaleniami Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy K., zatwierdzonego uchwałą Nr(...) Rady Gminy K. dnia 14 listopada 1997 r. tylko frontowa część przedmiotowej nieruchomości położona jest na terenach przewidzianych pod zabudowę jako tereny o funkcji osiedleńczej wiejskiej. Północna część działki (...) zlokalizowana jest na obszarze terenów rolniczej przestrzeni produkcyjnej. Zgodnie z Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy K., zatwierdzonego uchwałą nr (...) Rady Gminy K. dnia 25.10.2010 r. część działki, w obrębie której biegnie napowietrzna linia elektroenergetyczna WN 110 kV położona jest na terenie oznaczonym symbolem KD (...) – funkcja drogowa. Zakład (...) wystąpił w dniu 12 lutego 1958 r. do Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej Wojewódzkiej Komisji Planowania (...) o wydanie opinii odnośnie celowości ustanowienia ograniczonych praw rzeczowych na gruntach zajętych pod budowę elektroenergetycznej linii 110 kV P. – L.. W dniu 28 lutego 1958 r. Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w P. Wojewódzkiej Komisji Planowania (...) pozytywnie zaopiniowało w/w wniosek Zakładu (...) w P.. W dniu 9 maja 1958 r. na podstawie przepisów o lokalizacji inwestycji (Zarządzenie Przewodniczącego (...) przy Radzie Ministrów i Prezesa Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury z dnia 29 lipca 1957 r., Monitor Polski Nr 67, poz. 408) Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej – Wojewódzki Zarząd (...) w P. w sprawie Nr.B- (...)/M. L. (...) zatwierdziło lokalizację szczegółową linii wysokiego napięcia 110 kV z P. do L. na terenie stanowiącym własność częściowo Skarbu Państwa, a częściowo prywatną wydając „zaświadczenie o lokalizacji szczegółowej nr (...)”. Zastrzeżono, że zaświadczenie w części dotyczącej gruntów prywatnych uzyskuje ważność po uprawomocnieniu się decyzji o wywłaszczeniu tych gruntów. W dniu 3 czerwca 1958 r. Zakład (...) wystąpił do Prezydium Powiatowej (...) w K. o udzielenie zezwolenia na budowę linii energetycznej 110 kV P. – L. w zasięgu pow. (...). W dniu 23 czerwca 1958 r. Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w L. wydało zezwolenie na budowę linii energetycznej 110 kV P. – L. w zasięgu obejmującym powiat L.. W dniu 26 czerwca 1958 r. Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w P. na podstawie art. 35 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości (Dz. U. Nr 17, poz. 70) zezwoliło Zakładom (...) w P., zgodnie ze złożonym zaświadczeniem lokalizacji szczegółowej Nr (...)z dnia 9 maja 1958 r. Nr.B- (...)/M. L.(...), na przeprowadzenie linii wysokiego napięcia. Trasa linii miała przebiegać nad gruntami rolnymi od P. przez miejscowości: G., C., K., G., J., K., Z., S. i Z.. Osobom upoważnionym przez Zakłady (...) przysługiwało prawo dostępu do tych przewodów i urządzeń w celu wykonywania czynności związanych z ich konserwacją i eksploatacją.

Decyzją z dnia 5 sierpnia 1958 r. Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w K. na podstawie art. 35 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości (Dz. U. Nr 17, poz. 70) zezwoliło na przeprowadzenie budowy linii energetycznej 110 kV P. –L. w zasięgu powiatu (...). Budowa wskazanej linii energetycznej mogła być prowadzona tylko w oparciu o wydane zaświadczenie lokalizacji szczegółowej Nr. (...) z dnia 9 maja 1958 r. przez Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w P. – Wojewódzki Zarząd (...). Zezwolenie uprawniało m.in. do korzystania z przestrzeni nieruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa i prywatną, na potrzeby budowy linii energetycznej tj. ustawienia słupów i rozciągnięcia na nich przewodów elektrycznych.

W dniu 24 marca 1964 r. dokonano odbioru technicznego wprowadzenia linii 110 kV L. do rozdzielni 220/110 kV P. – P.. W dniu 21 października 1987 r. Wojewoda L. przedstawił wskazania lokalizacyjne w związku z budową linii 110 kV, od istniejącej linii 110 kV do projektowanej rozdzielni 110 kV, rozbudową rozdzielni (...) o rozd. 110 kV w Ś..

W dniu 23 maja 1990 r. przedłużono wskazania lokalizacyjne nr (...) z dnia 21 października 1987 r. dotyczące budowy linii 110 kV do Ś. wraz z rozdzielnią (...) 110 kV w Ś. do dnia 31 grudnia 1991 r. W dniu 21 września 1995 r. Burmistrz Gminy S. wydał decyzję o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu dla inwestycji polegającej na rozbudowie istniejącej stacji elektroenergetycznej 110/15 kV oraz wymianie na istniejącej linii 110 kV K. – P. słupa przelotowego na krańcowy, przewidzianej do realizacji w Z. na działce nr (...). Decyzją z dnia 26 stycznia 1996 r. Kierownik Urzędu Rejonowego w P. oddał w użytkowanie wieczyste (...) S.A. Zakładowi w O. grunt Skarbu Państwa położony w Z., gm. S., oznaczony w ewidencji gruntów obręb Z., ark. mapy (...), działka nr (...) o pow. 1509 m², zapisany w księdze wieczystej Sądu Rejonowego w Grodzisku Wlkp. KW nr (...). Okres użytkowania wieczystego gruntu ustalono na 99 lat. Ponadto przekazano nieodpłatnie na własność urządzenia stacji transformatorowej trwale z gruntem związane posadowione na działce nr (...) (pkt III sentencji decyzji). Decyzją z dnia 29 lutego 1996 r. Kierownik Urzędu Rejonowego w P. zmienił ostateczną decyzję z dnia 26 stycznia 1996 r. w ten sposób, że punkt III decyzji został skreślony, w uzasadnieniu – na drugiej stronie decyzji skreślono zdanie rozpoczynające się od słów: „Na gruncie objętym regulacją ...” i nadano jemu następujące brzmienie: „Na gruncie objętym regulacją usytuowana jest kontenerowa stacja zasilania energetycznego 110/15 kw, która nie jest trwale z gruntem związana i która stanowi majątek własny (...), co potwierdzone zostało oświadczeniem złożonym przez Dyrektora ds. (...) i Dyrektora ds. (...) Przedsiębiorstwa”. Następne zdanie rozpoczynające się od słów: „Zgodnie z oświadczeniem...” zostało skreślone. Pozostałe punkty decyzji oraz treść uzasadnienia pozostały bez zmian.

Na nieruchomości gruntowej powodów przebiega napowietrzna linia 110 kV relacji (...) P. – (...) S.. Linia napowietrzna 110 kV, która przebiega przez działkę należącą do powodów stanowi ciąg liniowy wyprowadzony z (...) P., który poprzez następujące stacje (...) S., (...) K. i (...) Ś. jest wprowadzony do (...) L.. Linia 110 kV przebiegająca przez nieruchomość powodów stanowi i stanowiła część linii P. –L.. Przez działkę powodów numer (...) przebiegała w okresie od 1 czerwca 2004 r. do 30 kwietnia 2014 r. i przebiega do chwili obecnej, napowietrzna linia elektroenergetyczna WN 110 kV, z posadowionym kratownicowym, nośnym słupem przesyłowym.

Dla linii napowietrznych 110 kV przyjmuje się szerokość korytarza przesyłowego jako $S=B+2x3,5m$ (gdzie B, to szerokość linii w metrach tzn. odległość między skrajnymi przewodami fazowymi) z zachowaniem zapewnienia wokół słupa odległości 4m mierzonej w poziomie od obrysu trzonu słupa przy powierzchni terenu. Średnia odległość między skrajnymi przewodami linii 110 kV na słupach kratowych wynosi 6,4m. Szerokość pasa eksploatacji dla słupów znajdujących się na działce powodów średnio wynosi 13,4m.

Powodowie właścicielami przedmiotowego gruntu stali się w 1968 r. bądź 1969 r. Wcześniej właścicielem działki była matka powoda W. S., która po ślubie syna (1966 r.) przeniosła na małżonków prawo własności nieruchomości w C.. Gdy powodowie objęli we władanie przedmiotową nieruchomość, na gruncie były posadowione słupy oraz linia elektroenergetyczna 110 kV. Nieruchomość w C. była przez powodów oddana w dzierżawę. Przedmiotowy grunt uprawiał rolnik (dzierżawca). Dzierżawa zakończyła się ok. 3-4 lata temu, albowiem rolnik uznał, że pod liniami nie może uprawiać. Od tego czasu pole nie jest uprawiane i jest tam ugór. Powodowie przebiegającymi przez grunt liniami zaczęli się interesować w latach 80 ubiegłego wieku, gdy ich córka chciała zainwestować w grunty poprzez budowę magazynów, ale uzyskała odpowiedź odmowną ze względu na posadowione na działce linie elektroenergetyczne.

Na nieruchomości powodów znajduje się słup linii 110 kV, który jest zardzewiały i zaniedbany. Po raz ostatni pracownicy pozwanej spółki przeprowadzali renowację słupa ok. 10 lat temu. Pierwotnie posiadaczem urządzeń elektroenergetycznych znajdujących się na przedmiotowej nieruchomości było przedsiębiorstwo państwowe - Zakład (...). Na mocy Zarządzenia nr 57 Prezesa Rady Ministrów z dnia 30.12.1988 r. Zachodni O. Energetyczny - P. uległ podziałowi w wyniku czego powstał Zakład (...) z siedzibą w P. oraz Zakład (...) z siedzibą w P., które to jednostki stanowiły także przedsiębiorstwa państwowe. Z dniem 1 stycznia 1989 r. utworzono przedsiębiorstwo państwowe

pod nazwą Zakład (...). Od dnia 5 grudnia 1990 r. Zakład (...) w P. był użytkownikiem wieczystym gruntów Skarbu Państwa będących dotychczas w jego zarządzie. Na podstawie zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 9 lipca 1993 r. (nr (...)) oraz ustawy z dnia 5 lutego 1993 r. o przekształceniach własnościowych niektórych przedsiębiorstw państwowych o szczególnym znaczeniu dla gospodarki państwa (DZ.U. nr 16, poz. 69), a także ustawy z dnia 13 lipca 1990 r. o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. nr 51, poz. 298 ze zm.) przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...) w P. zostało skomercjalizowane i w wyniku tego powstała spółka pod nazwą (...) Spółka Akcyjna (dokonano tego aktem notarialnym z dnia 12 lipca 1993 r.). Aktem notarialnym z dnia 17 lipca 2002 r. nazwę spółki zmieniono na Grupa (...) SA, a aktem notarialnym z dnia 23 września 2004 r. na (...) S.A. Dnia 30 września 2007 r. (...) S.A. zbyła na rzecz pozwanej przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 55¹ Kodeksu cywilnego. W jego skład weszły w szczególności prawa własności ruchomości, a zwłaszcza ruchomości związanych z prowadzeniem działalności w zakresie dystrybucji energii elektrycznej: linii kablowych i napowietrznych, sieci dystrybucyjnych oraz zespołów elektroenergetycznych, stacji i rozdzielni energetycznych, transformatorów.

Zwaloryzowane wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z części nieruchomości powodów stanowiących część działki nr (...), oznaczonej geodezyjnie obręb C., ark. mapy(...) obejmującej obszar strefy pod napowietrzną linią elektroenergetyczną przez pozwaną (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. w okresie od 1 czerwca 2004 r. do 30 kwietnia 2014 r. wynosi 3.607 zł, zaś wynagrodzenie niezwaloryzowane wynosi 3.365 zł.

Powodowie pismem z dnia 5 października 2012 r. wezwali pozwaną do zapłaty odszkodowania tytułem bezumownego korzystania z nieruchomości położonej w C. przy ul. (...). Pozwana w piśmie z dnia 23 października 2012 r. poinformowała powodów, że linia elektroenergetyczna 110 kV P. – S. na terenie działki nr (...) w C. została wybudowana w czasach obowiązywania ustawy z dnia 28 czerwca 1950 r. o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli oraz ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości i uznała, że brak podstaw do uwzględnienia roszczenia.

Powód M. S. następnie wezwał pozwaną do próby ugodowej i w tym celu zainicjował postępowanie przed Sądem Rejonowym Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu V Wydziale Cywilnym o sygn. akt V Co 33/13. W piśmie z dnia 29 marca 2013 r. pozwana nie wyraziła zgody na zawarcie ugody z powodem w sprawie odszkodowania za bezumowne korzystanie z nieruchomości.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy zważył, że roszczenie powodów okazało się nieusprawiedliwione co do zasady.

Podstawę prawną zgłoszonego przez powodów roszczenia o wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z nieruchomości stanowią będą zatem przywołane przepisy art. 224 § 2 k.c. w zw. z art. 225 k.c. Dla uzyskania wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z rzeczy konieczne jest spełnienie przesłanek: posiadania rzeczy w złej wierze i brak skutecznego względem właściciela tytułu prawnego do korzystania z rzeczy. Bezsprzeczne w sprawie było, że urządzenia przesyłowe stanowiące część linii P. – L. 110 KV, znajdujące się na nieruchomości powodów, zostały wzniesione przez podmioty państwowe zanim jeszcze powodowie stali się współwłaścicielami nieruchomości i obecnie stanowią własność pozwanej. Spór sprowadzał się do ustalenia czy pozwana posiadała tytuł prawny do korzystania z nieruchomości, a jeżeli nie, czy jest posiadaczem nieruchomości w dobrej czy złej wierze, czy doszło do zasiedzenia służebności przesyłu na rzecz pozwanej bądź służebności gruntowej odpowiadającej w swojej treści służebności przesyłu na rzecz poprzednika prawnego pozwanej, czy doszło do przedawnienia roszczeń i ostatecznie czy powodom należy się wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z nieruchomości, a jeśli tak w jakiej wysokości.

W ocenie Sądu Okręgowego zarzut przedawnienia roszczenia za okres od 1 czerwca 2004 r. do 30 kwietnia 2011 jest bezzasadny. Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. W niniejszej sprawie zastosowanie znajduje 10-letni termin przedawnienia, albowiem roszczenie o wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z nieruchomości nie jest świadczeniem okresowym, w niniejszej sprawie nie wynika z działalności gospodarczej. Zważywszy, że powodowie pozew wnieśli w dniu 14 maja 2014 r., nie doszło

do przerwania 10-letniego terminu przedawnienia roszczenia, początku biegu którego powodowie upatrują w dniu 1 czerwca 2004 r. Ponadto powodowie w 2013 r. zawezwali pozwaną do próby ugodowej. Do zawarcia ugody pomiędzy stronami nie doszło, ale wskazana czynność przerwała bieg terminu przedawnienia. Tym samym nie doszło do przedawnienia roszczenia.

Pozwana w toku niniejszego postępowania wskazywała, że posiada tytuł prawny do korzystania z części nieruchomości powodów z uwagi na wybudowanie urządzenia przesyłowego – fragmentu linii wysokiego napięcia 110 kV relacji P.-S. na podstawie decyzji wydanych na podstawie art. 35 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. W razie nieuwzględnienia tego zarzutu podnosiła zarzut zasiedzenia służebności przesyłu na swoją rzecz oraz alternatywny zarzut zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej służebności przesyłu na rzecz poprzednika prawnego pozwanej.

Rozważenia zatem wymagały kolejno wszystkie zarzuty posiadania uprawnienia do władania nieruchomością powodów w określonych granicach.

Zgodnie z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (Dz.U.1958.17.70), organy administracji państwowej, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe mogą za zezwoleniem organu do spraw wewnętrznych prezydium powiatowej rady narodowej zakładać i przeprowadzać na nieruchomościach - zgodnie z zatwierdzoną lokalizacją szczegółową - ciągi drenażowe, przewody służące do przesyłania płynów, pary, gazów, elektryczności oraz urządzenia techniczne łączności i sygnalizacji, a także inne podziemne lub nadziemne urządzenia techniczne niezbędne do korzystania z tych przewodów i urządzeń. W myśl ust. 2 w/w ustawy, osobom upoważnionym przez właściwy organ, instytucję lub przedsiębiorstwo państwowe przysługuje prawo dostępu do tych przewodów i urządzeń w celu wykonywania czynności związanych z ich konserwacją. Zaś ust. 3 stanowił, że jeżeli założenie i przeprowadzenie przewodów i urządzeń powoduje, że nieruchomość nie nadaje się do dalszego racjonalnego jej użytkowania przez właściciela na cele dotychczasowe, nieruchomość podlega wywłaszczeniu w trybie i według zasad przewidzianych w niniejszej ustawie dla wywłaszczenia nieruchomości. Charakter prawny decyzji wydanych w oparciu o art. 35 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości jest szeroko komentowany w orzecznictwie. Sąd Okręgowy przytoczył obejmujące powyższa problematykę orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2015 r. I CSK 717/14 (LEX nr 1678063), Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 18 lutego 2015 r. I ACa 1199/14 (LEX nr 1676103) oraz Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 stycznia 2015 r. I ACa 1048/14 (LEX nr 1649324). Kolejno Sąd Okręgowy wskazał, że pozwana legitymując się zaświadczeniem lokalizacji szczegółowej z dnia 9 maja 1958 r. oraz decyzjami z dnia z dnia 26 czerwca 1958 r. i z dnia 5 sierpnia 1958 r, na podstawie których dokonywano budowy linii wysokiego napięcia 110 kV z P. do L. na gruntach należących do Skarbu Państwa jak i gruntach prywatnych, posiada tytuł prawny do korzystania z części nieruchomości powodów. Z decyzji z dnia 23 czerwca 1958 r. i 26 czerwca 1958 r. wynika podstawa wydania zezwolenia na budowę linii wysokiego napięcia 110 kV P.- L. tj. art. 35 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości, przebieg linii, w tym przez miejscowość C. oraz zakres korzystania z nieruchomości tj. prawo korzystania z przestrzeni potrzebnych do ustawienia słupów energetycznych i rozciągnięcia na nich przewodów elektrycznych w pasie przewidzianym prawem i dostęp do przewodów i urządzeń w celu wykonania czynności związanych z konserwacją i eksploatacją, w granicach niezbędnych potrzeb. Jakkolwiek w zaświadczeniu o lokalizacji szczegółowej z dnia 9 maja 1958 r. zastrzeżono, że zaświadczenie w części dotyczącej gruntów prywatnych uzyskuje ważność po uprawomocnieniu się decyzji o wywłaszczeniu tych gruntów, to dalsze decyzje Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w L. z dnia 23 czerwca 1958 r. i 26 czerwca 1958 r. nie budzą wątpliwości co do treści uprawnienia. W szczególności w decyzji z dnia 26 czerwca 1958 r. jako podstawę prawną jej wydania wskazuje się art. 35 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (Dz. U. Nr 17, poz. 70). Decyzją tą zezwolono Zakładom (...) w P., zgodnie ze złożonym zaświadczeniem lokalizacji szczegółowej Nr (...) z dnia 9 maja 1958 r. Nr.B- (...) /M. L./21-58, na przeprowadzenie linii wysokiego napięcia, która miała przebiegać nad gruntami rolnymi od P. przez miejscowości: G., C., K., G., J., K., Z., S. i Z.. Ponadto osobom upoważnionym przez Zakłady (...) przyznano prawo dostępu do tych przewodów i urządzeń w celu wykonywania czynności związanych z ich konserwacją i eksploatacją.

Sąd I instancji mając na względzie pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 26 września 2014 r. (IV CSK 724/13 LEX nr 1544571), że „ostateczna decyzja wywłaszczeniowa wydana na podstawie art. 35 ustawy z 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości, dla wywołania przewidzianych tą ustawą skutków prawnych w postaci trwałego ograniczenia prawa własności musi określać nieruchomość, której dotyczy” miał na uwadze, że omawiane decyzje nie wskazują konkretnie nieruchomości (parcel lub działek), których dotyczą. Także w uchwale z dnia 20 stycznia 2010 r. (III CZP 116/09), Sąd Najwyższy przyjął, że decyzja wydana na podstawie art. 35 ust. 1 u.z.t.w.n. jest tytułem prawnym dla przedsiębiorcy przesyłowego do stałego korzystania z wymienionej w tej decyzji nieruchomości. Faktycznie w decyzjach tych wskazano jedynie ogólnie grunty rolne m.in. w miejscowości C.. Powód jednak sam wskazał, że słup oraz linie elektroenergetyczne znajdowały się na gruncie jeszcze przed jego przekazaniem przez W. S. tj. przed 1968 r., a budowa linii, której dotyczy niniejsza sprawa miała miejsce na początku lat 60-tych XX wieku. Bezspornym w sprawie było, że przez nieruchomość powodów przebiega jedna linia wysokiego napięcia 110 kV. W toku sprawy wyjaśnione zostało również, że jest to część linii P. – L., której dotyczyły w/w decyzje. Stąd uprawniony jest wniosek, że decyzje z 1958 r. obejmowały nieruchomość powodów, pomimo, że ani powodowie ani ich poprzednik prawny W. S. nie zostali wymienieni w zachowanej części wykazu właścicieli /użytkowników/ gruntów dla linii elektroenergetycznej 110 kV wyjścia z P. . Już z powyższych względów powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, skoro pozwanej przysługuje skuteczny względem powodów administracyjny tytuł do korzystania z nieruchomości.

Niezależnie od powyższego, gdyby jednak uznać, że pozwana nie posiada tytułu prawnego do nieruchomości ze względu na brak wskazania w decyzji konkretnie nieruchomości powodów, Sąd Okręgowy rozważył czy pozwana nabyła prawo do korzystania ze spornej części gruntów w drodze zasiedzenia służebności odpowiadającej swoją treścią służebności przesyłu bądź służebności przesyłu.

Sąd Okręgowy stwierdził, że poprzednik prawny pozwanej (Skarb Państwa) korzystając z nieruchomości powodów w oparciu o decyzje wydaną na podstawie art. 35 ust. 1 u.z.t.w.n. nie władał gruntem w takim zakresie i w taki sposób, w jaki czyniłaby to osoba, której przysługuje służebność tj. cum animo rem sibi habendi. Skarb państwa nie był posiadaczem służebności, nie było możliwe zasiedzenie służebności gruntowej odpowiadającej w swojej treści służebności przesyłu przez Skarb Państwa. Dlatego też zarzut pozwanej nabycia przez zasiedzenie służebności gruntowej odpowiadającej służebności przesyłu na rzecz Skarbu Państwa Sąd znał za nieskuteczny. Przed dniem 3 sierpnia 2008 r. dopuszczalne było nabycie służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu w drodze zasiedzenia na podstawie art. 292 k.c. Za podmiot, na rzecz którego służebność mogła być nabyta przed dniem 1 lutego 1989 r. uznawano nie przedsiębiorcę przesyłowego, ale Skarb Państwa, a od dnia 1 lutego 1989 r. - przedsiębiorcę przesyłowego, jeżeli wykazał, że Skarb Państwa przeniósł na jego rzecz posiadanie nieruchomości władnącej (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 79/02; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2009 r., III CZP 70/09, OSNC 2010, nr 5, poz. 64; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2009 r., IV CSK 291/09, "Monitor Prawniczy" 2010, nr 2, s. 68 oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2011 r., V CSK 502/10, (...) 2012, nr (...), s. 159, z dnia 13 czerwca 2013 r., IV CSK 672/12, nie publ., z dnia 25 stycznia 2006 r., I CSK 11/05, (...) 2006, nr (...), s. 11 i z dnia 10 lipca 2008 r., III CSK 73/08, (...) 2008, nr 7-8, s. 222). W tym kontekście w pierwszej kolejności Sąd I instancji rozważył czy doszło do przeniesienia posiadania. Jak zostało wyżej wskazane, poprzednicy pozwanej korzystali z trwałych i widocznych urządzeń w postaci linii napowietrznej elektroenergetycznej 110 kV osadzonej na słupach, zlokalizowanej na nieruchomości powodów w ramach zasady jednolitej własności państwowej w związku z decyzjami wydanymi na podstawie art. 35 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości. Korzystanie z nieruchomości nie miało charakteru posiadania, ponieważ nie korzystali z gruntu w takim zakresie i w taki sposób, w jaki czyniłaby to osoba, której przysługuje służebność tj. cum animo rem sibi habendi. Konsekwentnie zatem nie można przypisać Skarbowi Państwa posiadania w rozumieniu art. 352 k.c. Rzecz ma się jednak inaczej od chwili zniesienia zasady jednolitej własności państwowej. Z chwilą wejścia w życie ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny zniesiona została zasada, że jedynie Skarbowi Państwa może przysługiwać prawo własności mienia państwowego, w wyniku czego państwowe osoby prawne uzyskały zdolność prawną w zakresie nabywania składników majątkowych na własność. Zmiana art. 128 k.c. dokonana tą ustawą nie spowodowała jednak przekształcenia przysługujących

państwowym osobom prawnym z mocy przepisów kodeksu cywilnego i ustaw szczególnych uprawnień do części mienia ogólnonarodowego, pozostających w ich zarządzie w dniu wejścia w życie tej ustawy. Dopiero w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 29 września 1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz. U. Nr 79, poz. 464, dalej: „ustawa o zmianie u.g.g.”) uregulowano, że: „grunty stanowiące własność Skarbu Państwa lub własność gminy (związku międzygminnego), z wyjątkiem gruntów Państwowego Funduszu Ziemi, będące w dniu wejścia w życie ustawy w zarządzie państwowych osób prawnych, innych niż Skarb Państwa, stają się z tym dniem z mocy prawa przedmiotem użytkowania wieczystego; nie narusza to praw osób trzecich; uprawnienia państwowych gospodarstw rolnych do będących w dniu wejścia w życie ustawy w ich zarządzie gruntów stanowiących własność Państwa reguluje odrębna ustawa”. Prawo zarządu istniejące w dniu 5 grudnia 1990 r. po stronie państwowych osób prawnych w stosunku do gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa lub własność gminy (z wyjątkiem gruntów (...)) przekształciło się więc z mocy prawa z tym dniem w prawo użytkowania wieczystego w rozumieniu kodeksu cywilnego, natomiast w odniesieniu do budynków, innych urządzeń i lokali znajdujących się na tych gruntach w prawo własności (tak uchwała składu siedmiu sędziów - zasada prawna - Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 1991 r., III CZP 38/91, OSNC 1991, nr 10-12, poz. 118 i z dnia 11 października 1990 r. (...) (...) nie publ.).

Z powyższego wynika, że własność urządzeń przesyłowych przeszła ze Skarbu Państwa na poprzednika prawnego pozwanej przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą Zakład (...) z dniem 5 grudnia 1990 r. Podkreślenia wymaga jednak, że przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...) stało się z mocy prawa właścicielem urządzeń, których właścicielem był uprzednio Skarb Państwa, nie stało się natomiast posiadaczem służebności, skoro Skarb Państwa posiadaczem tej służebności nie był, zgodnie z zasadą *nemo plus iuris in alium transferre potest quam ipse habet*. Niemniej jednak, jak wynika z ustaleń w sprawie, z dniem 5 grudnia 1990 r. Zakład (...) uzyskał posiadanie służebności, albowiem od tej chwili korzystał z nieruchomości powodów we własnym imieniu w takim zakresie i w taki sposób, w jaki czyniłaby to osoba, której przysługuje służebność - *cum animo rem sibi habendi*.

Dopiero zatem z dniem 5 grudnia 1990 r. Skarb Państwa przestał być właścicielem przedmiotowych urządzeń energetycznych, jak również nieruchomości obciążonej. Wówczas bowiem nastąpiło uwłaszczenie, którego skutkiem było przekształcenie zarządu w odniesieniu do urządzeń energetycznych w posiadanie. Dopiero wówczas zatem mógł zacząć biec termin zasiedzenia (tak SN w postanowieniu z 4.07.2014 r., II CSK 551/13, Biul. SN 2014/10/10). Rozważenia zatem wymagało czy poprzednik pozwanej uzyskał posiadanie w dobrej czy złej wierze. W judykaturze wskazuje się, że kryterium oceny charakteru posiadania punktu widzenia dobrej lub złej wiary jako warunku nabycia własności nieruchomości w krótszym lub dłuższym terminie jest stanem świadomości posiadacza w chwili uzyskania posiadania. Późniejsza zmiana posiadania w złej wierze na posiadanie w dobrej wierze (i odwrotnie) nie ma wpływu na długość okresu potrzebnego do nabycia własności przez zasiedzenie. Wynika to jednoznacznie z wykładni gramatycznej art. 172 § 1 k.c., w którym ustawodawca kładzie akcent na chwilę uzyskania posiadania, a pośrednio także z brzmienia art. 176 § 1 k.c. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 maja 2016 r., I ACa 1137/15, Lex nr 2061814). Po pierwsze, za dobrą wiarą poprzednika prawnego pozwanej przemawia domniemanie określone w art. 7 k.c., którego powodowie nie zdołali w niniejszej sprawie obalić. Po drugie, przyjęta aktualnie w doktrynie i orzecznictwie definicja dobrej wiary mówi, że jest to usprawiedliwiona nieznajomość prawdziwego stanu rzeczy, zwykle polegającego na istnieniu jakiegoś stosunku prawnego czy prawa. Na pojęcie dobrej wiary składają się zatem trzy elementy: przeświadczenie o istnieniu prawa lub stosunku prawnego (lub też o ich nieistnieniu); błędność tego przeświadczenia oraz możliwość usprawiedliwienia błędu w danych okolicznościach. W tym kontekście, w ustalonych okolicznościach sprawy, za wykazane przez pozwaną należało uznać, że jej poprzednik prawny (przedsiębiorstwo państwowe) uzyskało posiadanie służebności w dobrej wierze tj. w usprawiedliwionym przekonaniu, że przysługuje mu prawo do korzystania z nieruchomości powodów w zakresie odpowiadającym służebności przesyłu, zwłaszcza, że do 5 października 2012 r. prawo to nie było kwestionowane przez właścicieli nieruchomości. Zważywszy na powszechnie znane trudności z uzyskaniem dokumentacji z lat 50-tych i 60-tych ubiegłego wieku, która w wielu przypadkach obecnie już nie jest zachowana, nie budzi wątpliwości, że kwestia posiadania tytułu prawnego do nieruchomości była wyjaśniana dopiero toku niniejszego postępowania, na jego potrzeby.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy uznał, że poprzednik prawny pozwanej (...) Zakład (...), właściciel urządzeń, o których mowa w art. 49 § 1 k.c., uzyskał posiadanie w dobrej wierze prawa polegającego na tym, że może korzystać w oznaczonym zakresie z nieruchomości obciążonej, zgodnie z przeznaczeniem tych urządzeń tj. służebności przesyłu z dnia 5 grudnia 1990 r. Zważywszy, że uzyskanie posiadania nastąpiło w dobrej wierze, zasiedzenie służebności przesyłu na rzecz pozwanej nastąpiło z dniem 5 grudnia 2010 r. tj. po upływie 20 lat.

Nie budziła wątpliwości możliwość doliczenia przez pozwaną do okresu swojego posiadania służebności okresu posiadania poprzedników prawnych (w okresie po 5 grudnia 1990 r.), co jednoznacznie wynika z art. 176 § 1 k.c. Powódka przedłożonymi dokumentami wykazała nieprzerwany ciąg przekształceń kolejnych podmiotów począwszy od Zakładu (...) w P., przez Grupa (...) S.A., (...) S.A. skończywszy na (...) Sp. z o.o. Dodatkowo wskazać należy, że następujące po 5 grudnia 1990 r. przekształcenia po stronie pozwanej były dokonywane w ramach sukcesji uniwersalnej. W tych okolicznościach uznać należało, że w ramach dokonywanych przekształceń następowało także przeniesienie posiadania zmierzającego do zasiedzenia. Wszystkie to podmioty kolejno i nieprzerwanie korzystały z przedmiotowej nieruchomości w zakresie odpowiadającym służebności przesyłu, czego powodowie nie kwestionowali. Tym samym, podniesiony przez pozwaną zarzut zasiedzenia służebności przesyłu na jej rzecz, Sąd i instancji uznał za zasadny. Ustalenie, że pozwana nabyła przez zasiedzenie skuteczne względem właścicieli uprawnienie do władania rzeczą w zakresie służebności przesyłu, doprowadziło do konkluzji, że powództwo jest nieusprawiedliwione co do zasady.

W orzecznictwie prezentowany jest bowiem pogląd, zgodnie z którym nabycie służebności przesyłu (względnie służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu) ma charakter pierwotny i nieodpłatny w tym sensie, że pociąga za sobą wygaśnięcie tzw. roszczeń uzupełniających. Sąd Okręgowy podzielił stanowisko wyrażone w tym przedmiocie przez Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 14 maja 2014 r. (I ACa 41/14) oraz przez Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 17 lipca 2014 r. (I ACa 237/14). W pierwszym z tych orzeczeń stwierdzono, że zasiedzenie przez posiadacza własności nieruchomości skutkuje wygaśnięciem roszczeń właściciela z tytułu wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy, także za okres sprzed daty upływu terminu zasiedzenia. W drugim zaś Sąd Apelacyjny w Szczecinie wskazał, że upływ terminu zasiedzenia wyłącza możliwość dochodzenia wynagrodzenia za korzystanie z cudzej nieruchomości także w okresie jego biegu i również w odniesieniu do posiadaczy służebności. Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyjaśnił przy tym, że choć posiadanie prowadzące do nabycia służebności gruntowej przez zasiedzenie nie jest tożsame z posiadaniem prowadzącym do nabycia przez zasiedzenie własność nieruchomości, to przedmiotem zasiedzenia jest prawo na cudzej rzeczy, skutek zasiedzenia w postaci nabycia służebności gruntowej wynika z mocy samego prawa i z istoty tego rodzaju nabycia ma ono charakter pierwotny i nieodpłatny. Należy przypomnieć, że zasiedzenie jest pierwotnym sposobem nabycia własności, co oznacza, iż nabyte tą drogą prawo jest wolne od obciążeń wynikających z faktu uprzedniego przysługiwania innej osobie. R. legis zasiedzenia jest bowiem ostateczne usunięcie niejasności co do tego, kto jest właścicielem rzeczy. Nabycie prawa własności przez zasiedzenie następuje ex lege i jego skutkiem jest wygaśnięcie prawa dotychczasowego właściciela, a w wypadku zasiedzenia służebności odpowiadającej treścią służebności przesyłu - ograniczenie prawa własności właściciela w granicach objętych służebnością. W utrwalonym orzecznictwie sądowym przyjmuje się, że choć nabycie służebności przez zasiedzenie następuje kosztem uprawnień właściciela nieruchomości obciążonej i stanowi ingerencję w jego prawo własności, nie oznacza to jednak pozbawienia go uprawnień wynikających z art. 140 k.c. w zakresie korzystania z nieruchomości i rozporządzania nią, a więc skutkiem zasiedzenia nie jest naruszenie istoty prawa własności. Cel i funkcja zasiedzenia polega na uporządkowaniu sytuacji prawnej przez usunięcie długotrwałej niezgodności pomiędzy stanem posiadania a stanem prawnym. Instytucja ta służy zarówno ochronie praw osób innych niż właściciel nieruchomości, jak i zapewnieniu porządku publicznego i jego bezpieczeństwu. Dlatego też Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie SK 9/98 uznał art. 292 k.c. zdanie drugie za zgodny z art. 64 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W uzasadnieniu wyroku wskazał, że wprawdzie przejście prawa objętego służebnością gruntową ma miejsce w następstwie samoistnego posiadania rzeczy przez okres wymieniony w ustawie i nie jest uzależnione od otrzymania jakiegokolwiek świadczenia przez osobę, której prawo dotychczas przysługiwało, ale za takim rozwiązaniem przemawia konieczność zapewnienia porządku prawnego i stabilizacji stosunków prawnych. Takie też stanowisko prezentuje doktryna i judykatura w odniesieniu do nabycia przez zasiedzenie prawa własności

nieruchomości - następuje ono bez jakiegokolwiek ekwiwalentu na rzecz dotychczasowego właściciela nieruchomości. Nie przysługują także takiemu właścicielowi wobec posiadacza, który nabył własność nieruchomości przez zasiedzenie, roszczenia o wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy bez tytułu prawnego w okresie poprzedzającym dzień zasiedzenia.

Tak więc, jeżeli doszło do zasiedzenia służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu czy też wprost służebności przesyłu, roszczenie uzupełniające wygasa i nie może być skutecznie dochodzone także za okres sprzed zasiedzenia.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy oddalił powództwo w całości. O kosztach procesu należnych stronie przeciwnej Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.) obciążając nimi powodów. Sąd I instancji odstąpił od obciążenia powodów kosztami sądowymi ponad dotychczas poniesione biorąc pod uwagę, że strona powodowa była częściowo zwolniona od kosztów sądowych tj. w zakresie opłaty od pozwu powyżej kwoty 2.000 zł. Obciążanie powodów niepokrytymi kosztami sądowymi mogłoby się już wiązać z nadmiernym uszczerbkiem dla ich koniecznego utrzymania. Dlatego też Sąd w tym zakresie zastosował art. 102 k.p.c. uznając, że zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wnieśli powodowie, którzy zaskarżyli wyrok w całości. Apelujący, po ostatecznym sprecyzowaniu stanowiska, zakwestionowali ustalenie Sądu I instancji, że pozwanej przysługuje skuteczny względem powodów administracyjny tytuł do korzystania z nieruchomości oraz podnieśli, że Sąd ten nadto wadliwie przyjął, iż służebność przesyłu została zasiedziana przez pozwaną w 2010 roku, jako że przedmiotowa część nieruchomości została objęta w posiadanie przez poprzednika prawnego pozwanej w dobrej wierze.

W konkluzji apelujący domagali się zmiany zaskarżonego wyroku i uwzględnienia powództwa w całości, ewentualnie uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Nadto wnieśli o zasądzenie od pozwanej na rzecz powodów zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego wg. norm przepisanych.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od powodów na rzecz pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego wg. norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Sąd Okręgowy na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, ocenionego bez przekroczenia granic określonych treścią art. 233 § 1 k.p.c. ,dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych. Sąd ten trafnie określił prawne konsekwencje poczynionych ustaleń w odniesieniu do przyjęcia, że pozwanej przysługuje skuteczny względem powodów administracyjny tytuł do korzystania z nieruchomości. Z tych względów ustalenia faktyczne oraz ich prawną ocenę w powyższym zakresie Sąd Apelacyjny podziela, przyjmując je jako własne.

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy bezzasadny okazał się zarzut błędnego ustalenia, że pozwanej przysługuje skuteczny względem powodów administracyjny tytuł do korzystania z nieruchomości.

Z dokonanych ustaleń faktycznych wynika że poprzednik prawny pozwanej uzyskał w 1958r decyzje wydane w trybie art. 35ust.1 i 2 ustawy z 12.03.1958r o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości, po uprzednim wypełnieniu procedury administracyjno – prawnej, upoważniające Zakłady (...) w P. do wybudowania linii energetycznej wysokiego napięcia P.-L. wraz z prawem do podejmowania w stosunku do nieruchomości , na których zainstalowane są te linie, czynności zmierzających do ich konserwacji i eksploatacji. Skoro zaś zostało ustalone w sposób nie budzący

wątpliwości że przez nieruchomości powodów przebiega tylko jedna linia wysokiego napięcia 110 kV., i jest to część linii P. – L. to dawało to podstawy do przyjęcia ,że decyzje z 1958 r. obejmowały nieruchomości powodów, pomimo, że ani powodowie ani ich poprzednik prawny W. S. nie zostali wymienieni w zachowanej części wykazu właścicieli /użytkowników/ gruntów dla linii elektroenergetycznej 110 kV wyjścia z P.. Wskazać bowiem należy , co pomijają apelujący, że pozostający w aktach ,zachowany wykaz właścicieli nie obejmował w ogóle właścicieli gruntów położonych w C., jak również gruntów położonych w J. , K. czy Z. mimo, że decyzje wydane w trybie art. 35ust.1 i 2 ustawy z 12.03.1958r o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości dotyczące powyższej linii energetycznej, stanowiącej część linii P.-L., dotyczyły także nieruchomości położonych w tych miejscowościach.

Z niezachowania się ,w związku z upływem czasu, wszystkich wykazów właścicieli gruntów objętych budową przedmiotowej linii energetycznej nie można wyprowadzić negatywnych skutków prawnych dla pozwanej jako, że pozostałe przedłożone przez pozwaną dokumenty – decyzje z 1958r w powiązaniu z ustaleniem, że przez nieruchomości powodów przebiega tylko jedna linia wysokiego napięcia 110 kV., i jest to część linii P. – L. pozwalały na przyjęcie, że decyzje dotyczyły nieruchomości powodów (art.231k.p.c.).

W świetle powyższego, wbrew wywodom apelacji, Sąd I instancji zasadnie przyjął, że skoro pozwana dysponuje administracyjnym tytułem prawnym do korzystania z nieruchomości powodów ,to roszczenie o zapłatę wynagrodzenia jako bezzasadne podlegało oddaleniu. Wobec podzielenia przez Sąd Apelacyjny stanowiska Sądu I instancji co do przysługiwania pozwanej administracyjnego tytułu do korzystania z nieruchomości powodów, bezprzedmiotowa była ocena zasadności pozostałych podniesionych w apelacji zarzutów.

Biorąc powyższe pod uwagę apelacja jako pozbawiona uzasadnionych podstaw podlegała z mocy art. 385k.p.c oddaleniu.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98§1i2 k.p.c. w zw. z art. 105§2k.p.c i art.391§1k.p.c obciążając nimi powodów jako stronę przegrywającą sprawę.

Zasądzone koszty obejmowały wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej obliczone stosownie do §2pkt.6 w zw. z §10 ust.1pkt.2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015r w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015.1804).

SSA Ewa Staniszevska SSA Małgorzata Kaźmierczak SSA Małgorzata Mazurkiewicz- Talaga

--	--	--